

õeldakse, kui toid lõpukorral. — Arablaste juures peab külaline niikaua sööma, kui veel vähegi naha alla mahub, enne ei jäta peremees sundimast järele. Sarnast kombet leitakse ka Indiamaal. — Abessiiniamaal avaldab külaline oma rahulemisi ja kiitust toidu kohta sellelābi, et ta juuga maitutab nagu siga. — Tahab Suundaani saarlane tunnistada, et sööl ja jool on maitseunud, siis laskub ta lõppels sõrmed puhtaks. — Teised rahwad peavad auuasjaks, külalist tubliste joota. Serbiamaal ei lase peremees oma külalist enne minema, kuni nad hästi nokastanud on; iseäranis kannawad nad selle eest hoolt, et jõulu ajal külaline ennast nii ära jooks, et pikali maha jääb, sest sellel on uue aasta ette oma hea tähendus. — Lõppels olgu nimetada, et sundimine sööma ja jooma haritud inimeste keskes ikka enam ja enam maha jääb, sest et seda ühels tõlbmata pruugiks peetakse.

Pääwapaiste pikendab elu. Mõned arstid on seda tähele pannud, et haigetemajades neis tubades ja saalides, mis põhjapool küljes, haigid rohkem sureb, kui teistes ruumides, tubu päikese paiste sisse peaseb. See on ju ka üsna arusaadav, et päikesepaistel suur mõjudus on õhu kohta, ta kuivatab ja sojendab õhku, ja see mõjub siis jälle inimese tervisele ja sellelābi ka ühtlasi tema hingeõleku kohta. Pöörab ju ka iga taim oma pead päikese poole ja saab temast kosutust, mis siis mitte ka inimene?

Sõnaks mees. Üks student fiitles võeraste-
majas sõõgilaua! paljugi sellest, mis tema lõit wõib
teha, nii et wiimaks asi übele võerale liiale läks ja ta
fannatuft fantades ütles: „Nüüd oleme ju küllalt kuul-
nud, mis teie lõit wõite teha; ütolge ometi ka, mis teie
mitte ei wõi, ja ma ütlen juba ette, et mina seda wõin.“
Silmapiik wastas student: „Ma ei wõi oma sõõti joofi
fiin mitte ära maista, ja ma rõõmudstan wäga, et teie
seda wõite.“

Dasfelik hool. „Ma ei saa mitte aru, mis minu taht-nuril wiga on, et ta enam ei tõi. Ma arwan’

ma pean ta nurmaakri lätte puhastada wiima." Nõnda ütles üks mees oma naese wastu. Seda kuuldes, lisas tütrele wahelt: „Et ole waja, pai papafene, mina ja Zuku pesime tema täna hommiku juba seest ja pealt puhtaks."

Jahi peal. Pühapäevane lüü (jānešt sibtides): „Münd, jānešefene, wōid oma testamenti teha.“ (Eseš — ei trehwa). Metsawašt: „Jah, nāe, juba joošes notaa, riuse juure.“

Wäeteenistusest. Leitnant: „Mtle, soldat, miks
pidi eile lahingivõidamise harjutuste juures sild kätte wõi-
detama?“ — Soldat: Sellepärast, et leitnandi herra muudu
obersti herra käest tubli laimuse olesk saanud.

Enese talseerimine. Kord lullus rilas wilja-
laupseja wette. Waene laewnil peastis teda uypumise
surmast. Niskas mees oli aga wāga ihne, ta andis oma
peastjale ainult ühe 20-kopila wāartilise raba. Seda pani-
wad lõik, kes nāgemas, wāga pahaks. Kuid üks tark mees
ütles: „Mis teil siin pahaks on panna? Igamees peab ise
ometi kõige paremine teadma, kui palju tema wāart on.“

„Armas pruudilene“, ütles üks peigmees laulatamise päeva hommikul oma pruudi wastu, „ma pean sulle ära tunnistama, et mul see halb tombe on, sagedaste ilma mingi põhjusega tülitseda.“ „Oh, pole wiga“, wastas pruut, „põhjusest ei pea sul puudu olema.“

Ühe litja purde peal justustivad kaks meest wastastikku
kolku, kust nad muidu üksteisest mööda ei peasenud, kui ei
teine pidi tagasi minema. „Mina ühe narri eest ei tagane“,
ütles teine. „Mina teen seda wäga hea meelega“, wastas
teine ja läks tagasi.

„Teie ei tee meie seltsi koosolekutel ialgi oma suud lahti“, ütles üks seltsiliige teise wastu. „See pole õige“, wastas teine, „mina aigutan igalord, kui teie sõna oma kätte wõtate.“